

[Christmas Møller.]

Medlemmer blandt os, og over hvem der altsaa er Patina, siger: Nej, det er rigtigt, hvad de Konservative siger — saadan sagde det ærede Medlem nu ikke, for det var lidt for meget, men det var Meningen —, at Valget ogsaa drejer sig om en Række andre Spørgsmaal, og man kunde forstaa paa det ærede Medlems Tale, at den i første Række drejede sig om de andre Spørgsmaal. Vel talt, siger jeg til det ærede Medlem. Forfatningssagen er rigsdagspolitisk afgjort, den faar sin Skæbne paa Folkeafstemningsdagen, jeg tror, den faar en god Skæbne, og jeg tror, Valgdagen den 3. April vil vise, at den faar en god Skæbne.

Men saaledes som der er talt her, er der naturligvis for mig Grund til at gøre nogle Bemærkninger om Spørgsmaalet, knyttende sig til de Bemærkninger, jeg tidligere har gjort om Forfatningsspørgsmaalet.

Jeg tror ikke, at man fra alle Sider i Offentligheden er klar over, hvad det egentlig er, der har bevirket, at Det konservative Folkeparti eller i hvert Fald dets afgørende Flertal har kunnet mødes med Regeringspartierne om Forfatningen. Man har villet tillægge mange af os, og i ganske særlig Grad de Konservative, Motiver, som jeg ikke skal komme ind paa, det hører efter min Opfattelse til det, jeg kalder den lille Politik, som ikke interesserer mig. Men Aarsagen til, at vi har kunnet finde hinanden omkring en Forfatningsordning og i Sandhed — det ønsker jeg ogsaa at understrege ved Arbejdets Afslutning — har kunnet udføre Arbejdet paa en saadan Maade, at der ikke var og ikke er Tale om et Kompromis i almindelig Forstand, er, at de, der har medvirket til det — jeg har sagt det tidligere —, har arbejdet paa den Maade, at forskellige Anskuelser og Ideer Sagen vedrørende var afgørende for Synspunkterne. Det afgørende var, at den Forfatning, vi har, er en daarlig Forfatning, der ikke svarer til sin Tid, fordi dens Idé er to Vælgerkorps paa tre Valgdage, to forskellige Flertal, hvor intet kan ske i det Øjeblik, de ikke kan enes. Det er det, jeg kalder en Førkrigstids Forfatning. Men det, vi ønsker og ogsaa gør en Indsats for, er, at Folkestyret kan faa gode Kaar, det er, at man har en Ordning, saa Afgørelse kan træffes, saa Beslutning kan tages, saa man i hvert Fald er sikker paa, hvorledes dette kan forme sig.

Derfor blev Kravet eller Tilbudet, eller hvad man vil kalde det, om det ene

Vælgerkorps og den ene Valgdag det, der forenede os i vort Arbejde, og jeg vil gerne understrege, hvor rigtigt dette Synspunkt er, ved at drage en Sammenligning mellem Lovgivningens Opgaver før og nu.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen var ikke meget venlig imod de Konservative, men man skal jo gengælde ondt med godt. Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte om, at det, vi skulde have fremmet her i Landet, var Liberalismen. Ja, men lad os nu se — og dette har ogsaa Interesse med Hensyn til Forfatningen — hvordan Forholdet er, hvordan Rigsdagen, man kan næsten sige den samlede Rigsdag, har taget paa to Kriser i dette Lands Historie. Dette understreger, hvordan en Forfatning i et Land maa være i vor Tid.

Landbrugskrisen i 80erne og 90erne, hvordan gik det med den? Den foregik i en Tid, hvor Højre og Venstre kæmpede saa drabeligt som nogen Sinde. Var der nogen af dem, der fandt paa, at Landbrugskrisen skulde de tage sig af? Nej, den fik bortset fra „rent Land“, Smørkrigen og Margarinekrigen, Lov til at gaa sin Gang, indtil den var løbet til Ende. Men i Dag, Landbrugskrisen fra Begyndelsen af 30erne, hvorledes med Landbrugsvanskelighederne i Dag? Er der nogen af os her, som siger andet end „Ordninger“? Vi siger naturligvis, at de ikke er gode nok, de Ordninger, Regeringen laver; men det er ogsaa en daarlig Regering, vi har, det er ligetil — men er der nogen af os, der siger, at der ikke skal Ordninger til: Smørordning, Kødordning, Kartoffelordning, Sukkerordning, Flæskeordning, og hvad det alt sammen hedder? Ja, der er en enkelt lille forvildet Flok, hvis Repræsentant nikker, men alle vi andre, Venstre og Konservative, siger Ordninger, som Regeringspartierne siger det.

Men det vil forfatningsmæssigt sige, at man maa have en Forfatning, hvis Ordning er den, at der kan ske noget, at Afgørelse kan træffes. I gamle Dage kunde det være ligegyldigt, om der skete noget eller ikke, for da blandede man sig ikke i alle disse Forhold. Tag Toldloven af 1908 og de langvarige Forhandlinger om den, og tag Toldproblemet, Valutacentralproblemet og alle Problemerne med Hensyn til Handelstraktater, Tysklandstraktaten, Englandstraktaten, i Dag! Der er jo ingen af os, heller ikke de, der siger Liberalisme — og jeg kan snart sagt ikke forstaa, hvorfor de siger det —, der er jo ingen af os, der tror, at vi et langt Stykke Tid frem kommer ud af de Forhold. Jeg tror snarere, vi kommer